

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Jęksa /spr./

Sędziowie SSO Leszek Matuszewski

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. N. K.

przy udziale J. M. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 roku

sprawy skazanego **A. D.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 06.06.2014 r. sygn. akt II K 212/13

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

D. Ś. S. L. M.

UZASADNIENIE

A. D. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego sprawy prawomocnie zakończone wyrokami:

I. Zaocznym Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. w P. sprawie sygn. VI K 1304/12 z dnia 6 listopada 2012 r. za przestępstwo z art. 190 § 1 i art. 226 § 1 kk popełnione w dniu 3 sierpnia 2012 r. na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, które sprowadzono do kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności

II. Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie sygn. VI K 1082/12 z dnia 11 grudnia 2012 r. za przestępstwo z art. 190§ 1 kk, 216 § 1 kk, 217§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w dniu 19 maja 2012 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 190§ 1 kk, 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w dniu 19 maja 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

III. Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie sygn. III K 657/10 z dnia 21 grudnia 2010 r. za przestępstwo z art. 226 § 1 kk spełnione w dniu 09 listopada 2010 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2, grzywnę w wysokości 50 wek dziennych po 20 zł, postanowieniem z dnia 5.03.2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary,

IV. Sądu Rejonowego w Gnieźnie w sprawie sygn. II K 457/13 z dnia 24 września 2013 r. za przestępstwo z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 25 lutego 2010 r. do 5 lipca 2010 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, ustalono iż A. D. skazany był wyrokami:

V. Sądu Rejonowego w Mogilnie w sprawie sygn. II K 458/09 z dnia 17 grudnia 2010 r. za przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 28 stycznia 2008 r. do dnia 29 września 2008 r., za przestępstwo z art. 226 § 1 kk popełnione w dniach 17 grudnia 2007 r., 31 marca 2008 r., 03 października 2008 r., 06 listopada 2008 r. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 09 listopada 2010 r. do 17 grudnia 2010 r.

VI. Łącznym Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie sygn. XXIII 1071/05 z dnia 30 marca 2006 r. połączono kary orzeczone przez Sąd Rejonowy

w P. w sprawie sygn. akt IV K 39/86 i przez Sąd Rejonowy

w P. w sprawie sygn. akt VI K 233/85 oraz Sąd Rejonowy

w P. w sprawie IV K 1239/86 i wymierzono karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, połączono kary orzeczone przez Sąd Rejonowy w Gnieźnie w sprawie II K 369/00 i Sąd Rejonowy w Poznaniu w sprawie IV K 1164/02 i wymierzono karę łączną w sprawie 10 miesięcy pozbawienia wolności, połączono kary wymierzone przez Sąd Rejonowy w Poznaniu w sprawie IV K1164/02 i w sprawie IV K 2056/03 i orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie, w sprawie sygn. akt II K 1212/13:

1. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności wymierzone A. D. wyrokami opisanymi w punktach III, IV oraz V połączył i wymierzył skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. w pozostałym zakresie pozostawił wyroki wskazane w pkt 1 powyżej do odrębnego wykonania;
3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności wymierzone A. D. wyrokami opisanymi w punktach I i II połączył i wymierzył skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
4. w pozostałym zakresie pozostawił wyroki wskazane w pkt 3 powyżej do odrębnego wykonania;
5. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie;
6. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego A. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł skazany zarzucając Sądowi I instancji, iż Sąd ten nie uwzględnił w postępowaniu wyroków Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. VI K 1304/12 oraz sygn. VI K 1082/12. Ponadto skazany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie mu możliwie najłagodniejszej kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk oraz art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk.

Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bezpodstawność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Przechodząc natomiast do istoty rozważań w sprawie, w pierwszym rzędzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 569 § 1 kpk wyrok łączny może zapasć, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej wymienione w art. 85 kk w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Te warunki to:

- 1) popełnienie przez sprawcę dwóch albo więcej przestępstw,
- 2) popełnienie ich zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw,
- 3) wymierzenie za te przestępstwa kar tego samego rodzaju albo podlegających łączeniu.

Rozstrzygnięcia Sądu I Instancji w zakresie tego, iż spośród kar jednostkowych zapadłych przeciwko skazanemu połączeniu podlegały kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt I, II, III i IV, oraz kara ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, wymierzona wyrokiem opisanym w pkt V były prawidłowe. Skazany nie kwestionował trafności orzeczenia w tym zakresie, a jedynie wysokość orzeczonych kar łącznych oraz rzekome nieuwzględnienie wyroków Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. VI K 1304/12 oraz sygn. VI K 1082/12.

Zgodnie z art. 569 § 1 kpk właściwy sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 kk, a zatem gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Wymierzając kary łączne w pkt. 1 i 3 zaskarżanego wyroku Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Pierwszy wyrok, po uprzednim wyroku łącznym, który został wydany w dniu 30 marca 2006 r. i obejmował wyroki za przestępstwa popełnione w latach 1981-2003, zapadł w sprawie II K 458/09 Sądu Rejonowego w Mogilnie w dniu 17 grudnia 2010 roku. Przed datą wydania tego wyroku skazany popełnił przestępstwa, za które został skazany wyrokami: Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie o sygn. III K 657/10 za czyn popełniony w dniu 9 listopada 2010r. oraz Sądu Rejonowego w Gnieźnie w sprawie II K 457/13 za czyn popełniony w okresie od 25 lutego 2010 r. do 5 lipca 2010 r., a zatem połączeniu podlegały kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bezwzględna kara pozbawienia wolności oraz kara ograniczenia wolności, wymierzone wskazanymi wyrokami.

Ponadto również w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, wydanych w sprawach VI K 1304/12 i VI K 1082/12 zaistniały przesłanki pozwalające na połączenie kar.

Pierwszy z tych wyroków sygn. akt VI K 1304/12 zapadł w dniu 6 listopada 2012 r. Przed datą wydania tego wyroku skazany popełnił przestępstwa, za które został skazany wyrokiem VI K 1082/12, zatem połączeniu podlegały kary pozbawienia wolności.

Rozważając wymiar kary łącznej Sąd I Instancji wziął pod uwagę wymierzone skazanemu kary jednostkowe, rodzaj popełnionych przez niego przestępstw, oraz daty ich popełnienia. Podkreślenia wymaga fakt, iż wydając wyrok łączny sąd I Instancji nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, a zatem nie rozstrzyga ponownie w kwestii winy skazanego lecz określa jedynie wysokość wymierzonej kary łącznej oraz rozstrzyga, czy pomiędzy poszczególnymi czynami istnieje ścisły związek przedmiotowy lub podmiotowy. Stosownie do treści art. 86 §1 kk sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy tym 810 stawek dziennych grzywny, 2 lata ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

Pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez A. D. występuje dość bliski związek przedmiotowy oraz odległy związek czasowy. Przy wymiarze kary łącznej, bliski związek czasowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami sprawcy przemawiał zatem za stosowaniem zasady absorpcji. Z kolei odległy związek czasowy i przedmiotowy pomiędzy czynami sprawcy powinien przemawiać za zastosowaniem zasady kumulacji. Przyznać rację należy Sądowi I Instancji, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny wskazane powyżej zasady winny być stosowane wyjątkowo, a najbardziej właściwą jest zasada asperacji, która polega wymierzaniu kary łącznej wyższej niż najwyższa kara jednostkowa oraz niższej niż suma kar. Orzeczona kara łączna nie może bowiem stanowić premii płynącej z faktu popełnienia przez skazanego większej liczby przestępstw. Uprzednia karalność, w szczególności podobieństwo przestępstw winno stanowić okoliczność decydującą o zaostrzeniu kary. W związku z powyższym, słusznie uznał Sąd I Instancji, iż w niniejszej sprawie najbardziej właściwe było określenie kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji. W pkt 1 wyroku sąd I Instancji wymierzył skazanemu karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Podstawą tego rozstrzygnięcia były przepisy art. 85 kk, art. 86§1 kk i 87 kk.

W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności sąd wymierza karę łączną w wymiarze od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy albo 15 lat pozbawienia wolności. W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Sąd I Instancji słusznie przyjął więc, że orzeczona w sprawie II K 458/09 kara 12 miesięcy ograniczenia wolności jest równoważna karze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona w pkt 1 zaskarżanego wyroku kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, mieści się w granicach od 6 miesięcy do 1 roku i 3 miesięcy. W pkt 3 wyroku Sąd I Instancji wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Podstawą tego rozstrzygnięcia były przepisy art. 85 kk, art. 86§1 kk., a kara ta mieści się w granicach od 1 roku do 2 lat i 8 miesięcy.

Wymierzając powyższe kary Sąd I Instancji zastosował więc zasadę asperacji, zważywszy na odległość czasową i łączność przedmiotową popełnionych przestępstw, a także wymiar orzeczonych za nie kar, jak i okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków. Przy wymiarze kary łącznej podobieństwo przestępstw i popełnienie ich w stosunkowo krótkim czasie nie są były bowiem jedynymi przesłankami wymiaru kary. W ślad za rozważaniami Sądu I Instancji stwierdzić należy, iż tak ukształtowane wobec skazanego kary łączne spełnią swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 kk. Sąd Okręgowy, przychylił się do zdania sądu I Instancji, iż kara musi spełniać dla swej skuteczności takie warunki aby była stosowną przestrożą dla sprawcy na przyszłość i uświadamiać mu nieopłacalność przestępstwa i nieuchronność kary. Kara łączna nie może być premią dla osób popełniających przestępstwa wielokrotnie.

W przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, iż skazany A. D. w zakładzie karnym ma kłopoty z przestrzeganiem porządku i dyscypliny. Był pięciokrotnie karany i dwukrotnie nagradzany. Sąd I Instancji słusznie przyjął, iż okoliczności te nie przemawiają na korzyść skazanego i nie mogą być podstawą „maksymalnego złagodzenia” wymierzonej kary.

Co więcej nie można uznać za słuszne twierdzenia skazanego, iż Sąd I Instancji pominął, a więc nie uwzględnił w swoim postępowaniu wyroków Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. VI K 1304/12 oraz sygn. VI K 1082/12. Zarzut ten uznać należy za całkowicie bezzasadny, albowiem Sąd I Instancji zarówno w wydanym wyroku łącznym jak i uzasadnieniu do niego powołuje się na ww. wyroki, uwzględniając je w ramach możliwości danych mu przez przepisy prawa przy postępowaniu w przedmiocie wymierzenia kary łącznej.

Uznać za słuszne należy, iż w pkt 2 i 4 zaskarżonego wyroku, stosownie do treści art. 576 §1 kpk, w pozostałym zakresie w połączone wyroki Sąd I Instancji pozostawił do odrębnego wykonania, a w pkt 5 na podstawie art. 572 kpk, Sąd ten bowiem uznając że brak jest warunków do wydania wyroku łącznego postępowanie umorzył.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie znalazł powodów aby uznać, iż kary łączne pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd I Instancji w pkt raziły swą surowością, a wręcz przeciwnie, uznając, że są one odpowiednie i sprawiedliwe, utrzymał

zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację skazanego za oczywiście bezzasadną. Co więcej Sąd też uznał, iż zarzut pominięcia wskazanych przez skazanego wyroków w postępowaniu w I Instancji jest całkowicie bezzasadny.

Biorąc pod uwagę fakt odbywania przez skazanego kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił go od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

/S. J./	/L. M./	/ D. Ś. /
---------	---------	-----------